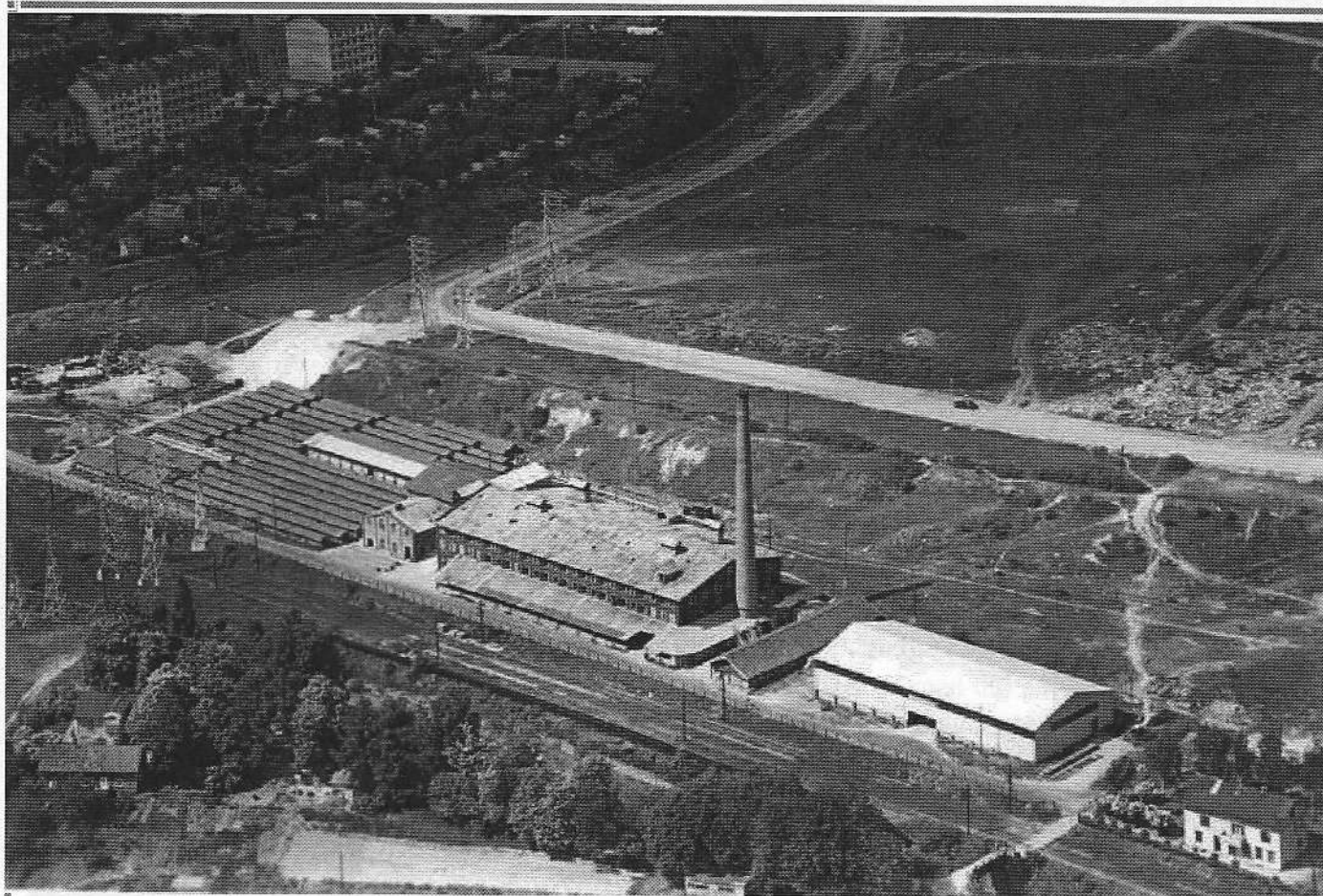

VÅLERENGA HISTORIELAG

Et organ for
Vålerenga Historielag

*Mer gammelt
enn nytt*

Årgang 10 nr. 3 - 2007

Flott flyfoto av Nygaard teglverk fra 1951. Bildet er utlånt av Lars Rogstad, Byarkivet.

Se egen omtale på side 15.

VELKOMMEN !

Vår årlige store fotoutstilling arrangeres lørdag 13. og søndag 14. oktober.

Begge dager fra kl 12.00 til kl 16.00.

Denne gang i menighetssalen i kirken, med enda større plass.

Det blir salg av vafler, kaffe.

Kanskje det blir ny kalender for 2008 og ny VIF dvd for salg på utstillingen.

Fotoutstilling i kirka

Even Haugseth

13. og 14. oktober er det klart for ny fotoutstilling i regi av historielaget. Det er igjen på tide å vise fram en del fra det rikholdige arkivet vi har bygget opp siden oppstarten i 1992. Det er også hyggelig å kunne annonsere at vi også i år har en del nye godbiter som alle bør få med seg. For at vi skal være sikre på at det blir nok plass, vil vi i år prøve ut kirka som utstillingslokale.

I mai i år var flere av dere med da vi satte opp det kulturhistorisk skiltet på Sotahjørnet. Vi er stolte over at vi fikk til et samarbeid mellom VIF og Oslo Byes Vel, og at dette spesielle stedet ble merket en gang for alle. Under denne seremonien dukket det opp en person som er svært viktig for oss, nemlig barnebarnet til fru Berger som drev Sotakaféen i mange år. Vi har fått låne gjenstander og bilder og vil forsøke å gjenskape hvordan det så ut på kaféen. Dere har nå en unik mulighet til å få se dette.

Vålerenga Bydelshus i Hedmarksgata 2 vil gjerne markere at det er 20 år siden overtakelsen av huset. Siden den gang har det blitt forvandlet fra å være ei rønne til å bli et aktivt og viktig samlingssted i bydelen. Det var med et skrik at huset ble reddet fra riving. Vi har samlet god dokumentasjon om huset, okkupasjonen, redningsaksjonen og oppussinga som også blir å finne på utstillinga.

I tillegg blir det selvfølgelig stilt ut bilder av hus og gater, fra arbeid og fritid, skole og kirke, idrett og foreningsliv på Vålerenga. De arkivbildene det ikke er plass til å henge opp, kan sees i framlagte album. For de som lurar på slekt fra Vålerenga og ellers, vil en kunne få hjelp og tips om dette.

Utstillingen er som den pleier, gratis. Vi håper dog at loddsalget går strykende. Takket være våre

trofaste damer på kjøkkenet, blir det som vanlig salg av kaffe, brus og vafler. Stand for salg av våre egne effekter blir det også. Det ser også i år ut for at vi får neste års bildekalender klar, og i den er det også mange flotte bilder fra Vålerenga. Mulighet for få kjøpt inn årets julehilsen til slekt og venner der altså.

Si fra til andre som måtte ha interesse av å komme. Vi ønsker alle venner av Vålerenga og andre nysgjerrige velkommen!

Vi sees i Vålerenga kirke lørdag og søndag andre helg i oktober mellom kl. 12 og 16.

Vi kalte han "Skjeggen"

Han gikk hver dag Enebakkveien til Galgeberg om morgenen og tilbake på ettermiddagen, muligens til Ryen. Han pleide å få matpakke hos noen i Enebakkveien 64B. Er det noen som har en historie å fortelle?

Knut Roar

"VÅLERENGA SKOLE I VÅRE HJERTER"

Björg Staal

Da klokka klang.....

Etter flere oppfordringer og ønsker kunne Vålerenga Historielag endelig invitere til omvisning på Vålerenga skole, mandag 17. september. Opp til flere klasser var samlet i skolegården da "klokka klang" og vi kunne marsjere inn til timen. Vi ble loset inn i personalrommet, som ganske fort ble altfor lite. Som vanlig møtte medlemmene i historielaget fram i stort antall – etter en skjønnsmessig opp-telling kom vi til at det var godt over 100 som var til stede denne kvelden.

Programmet lagde seg selv; det var skolen vi skulle se og høre om. Rektor Mette Sætre – som selv hadde gått sine 7 år på Vålerenga skole – ga oss en orientering om driften av skolen i dag. Det er vanskelig å sammenlikne den måten ungene blir undervist på nå i forhold til den tida da vi gikk der. For det første var skolen pusset opp og modernisert for 140 mill.kr. Klasserom, korridorer, trapper med mer var ominnredet, det var luftkondisjonering, lyse farger og alt mulig moderne utstyr. Rektor var tydelig stolt

Gamle elever minnes gamle tider

av skolen sin og av den innsatsen lærere, foreldre og andre gjorde for at elevende skulle ha en god skolegang. Også fritiden blir tatt vare på - og som et eksempel fortalte Mette Sætre om en prosjekt som ble igangsatt for et par år siden – nemlig å lære barna å gå på ski. Dette prosjektet blir også videreført ved at det gis mulighet til å trene innendørs. VIF har ei skigruppe som er gjenoppstått og denne gruppa mente at barna måtte lære å gå på ski og fikk igangsatt tiltak.

Rektor tok oss med på en omvisning i klasserom, bibliotek, datarom – og ikke minst opp på det lille musèet på loftet. Her ble det gjensyn med både gammelt utstyr fra sløydsalen, skolekjøkkenet og med gamle pulter.

Ettersom vi var så mange ble forsamlingen delt i 2 grupper. Ei gruppe gikk rundt med rektor, mens den andre gruppa ble drillt i quiz-spørsmål. Grete Mosbakk hadde laget noen vriene spørsmål med bakgrunn i bydelene Vålerenga, Kampen og Grønland.

Denne kvelden ble et gjensyn med ei tid de fleste av oss tenker på med ulike følelse, men moro var det lell å vandre rundt i gangene og tenke på at

Even takker Rektor Mette

INGEBORG ASPEGREN, født 1913 i Sverige, flyttet som barn inn på Vålerenga. Hun kan fortelle at mobbing av innflyttere ikke er noe nytt problem i Oslo. Smålensgata og Opplandsgata er bakgrunnen for hennes miljøskildring.

Foto lånt av Arild Aspegren

INNFLYTTERFAMILIEN

Vi kom fra Sverige nær Hælsingborg til Oslo i 1915. Da var jeg to år. Vi var en familie på to voksne og fire barn. Det var arbeidsløshet i Sverige. Far var entreprenør, og mor var sykepleierske. Far reiste i forveien til Kristiania for å undersøke om han kunne få arbeide. Det var bl a snakk om å bygge Sjømannskolen. Han fikk arbeide, og vi gjorde oss i stand til å komme til Norge. Vi barn hadde forhåpninger om å komme til et nytt hjem. Far hadde fått en leilighet på Østkanten, i Smålensgaten 12. Nå er bygningen revet og OBOS har overtatt. Det var Weng oppe på Bryn som eide alle gårdene omkring. Han kom en gang i måneden med hest og kjerre, og i et spann la han husleia. De ville ikke ha barn i leiligheten, så far sa som sant var den gangen han fikk den, at han var alene.

Vi kom reisende til Kristiania midt i juli, det var ganske varmt på toget, så mor fikk en hel kupe til oss. Da toget kom til Moss, møtte far oss.

Da var vi så slitne av å sitte i den lille kupeen at min bror sa til far "Stoppa toget, far". Han ville kjøre tilbake. Vi kom oss av toget i Kristiania og dro så den lange veien med hestedrosje opp gjennom Bispegaten, der det var store kokshauger på begge sider. Mor trøstet oss og sa vi snart var fremme, men da vi stanset utenfor Smålensgaten, så mor en skokk med leieboere som sto å stirret på oss med hatske øyne. Mor hadde ikke opplevd noe så fryktelig, hun hørte de sa: "Svenskeradder, dra tilbake."

BOSTED, FAMILIELIV

Leiligheten var ikke stor, det var et lite kjøkken med benk og vedkomfyr, soveværelse og stue, ca 40 m², alt lå over porten, og det var kaldt. Vi brukte to primusapparater til maten. Hver mandag vasket vi en hel sinkbalje full med tøy på kjøkkenet, og det måtte skures med grønnsåpe. Det var mange piper omkring - renseri, støperi, bakeri - og derfor en god del forurensning. Alt vasket tøy ble hengt på snorer ute om sommeren og om vinteren inne på soveværelset. Alt gikk sin vante gang med strøpestopning hver morgen.

Vi fikk ofte frostsår på hendene om vinteren da vi ikke alltid passet på vottene, men mor visste råd for det også. Vi bare satte hendene under oss og urinerte, og dagen etterpå var vi like hele. Vi hadde ikke lege annet enn da min bror fikk tyfus. Han lå sammen med oss fem i samme seng i tre uker. Ikke en av oss andre ble smittet. Jeg glemmer aldri hvordan de vasket hele huset

Trehuset er Smålensgata 12

etterpå - med lut - og brente sengetøyet så det var lysebrunt.

Vi var aldri dårlige til tross for at vi ikke hadde en ting som passet oss i klær. Mor gikk på auksjon og kjøpte brukte sorte sjeviotsbukser (statsuniformer). Av dem sydde hun bukser og jakker til oss, og støvler hadde vi alltid. De var jo både store og tunge, men vi så fra vårt vindu en ensom mor som hadde fire små, de satt bestandig i vinduet i bakgården. De skiftet på med å bruke ett par støvler sammen. Det var nesten ikke ett menneske ute på gaten som visste hva som gikk for seg inne i gården. Gårdeierne hadde som regel en kvinne til å passe på at ingen kom inn i gården, og som så etter at trappene ble vasket to ganger i uken. De var hvitskurte, likeså utedoen.

Mor måtte i byen hver dag på torget for å kjøpe mat. Der gikk hun og koste seg og pratet med bøndene som var kommet med sine varer. Ja, til og med kremfløte bestilte hun på vinflasker, den hadde vi på tårtaen (bløtkaken) med svsker hver søndag. Hun hadde lært husholdning, så vi fikk god mat bestandig. En stor hane kostet 2 kroner, og det var nok til alle oss. Vi ble to til i Kristiania, så vi var åtte.

Det var jo et mannssamfunn, så mor turde ikke spørre etter faste penger, da far ikke kunne arbeide når det var kaldt. Man når han hadde arbeid, hjalp min far alle dem som han var sammen med. Han kom sent hjem, og vi barn så lite til ham. Vi fikk litt sjokolade, og vi tenkte ikke mer over det, men forsto at vi måtte være snille mot mor. Hun kunne ikke gå i butikken i gaten, for hun ble ikke forstått; hun snakket skånsk, og det var jo litt "brekende". Ja, folk var rett og slett dumme. De overså henne når hun sto i kø, men mor hadde vært sykepleierske, så hun hevet seg over det og reiste til byen, eller sendte oss ungene i butikken. Vi hadde melkemann som kom hver dag og leverte melk. Vi barna gikk i skolehage, og det var helt oppe ved Keyserløkka ved Tøyen. Det varte jo hele sommeren, og om høsten fikk vi gulerøtter, kål, purre og blomster. Vi hadde også et lite potetstykke oppe ved Helsfyr; den gang var det kuer på Etterstad - og travbane. Vi var selvforsynte med poteter og grønnsaker.

SMÅLENSGATEN OG OPPLANDSGATEN

Den gaten vi bodde i, Smålensgaten, var jo en ren rampegate, men det var en trøst å vite at Opplandsgaten (gaukegaten) var verre. Vi var på fortauet hele ettermiddagen. Nederst i gaten kaltes det "Sirkus Karstensen". Her fra enden av gaten kunne politiet holde øye med alt som foregikk (trodde de). Det var arbeidsløshet, så mannfolkene sto hele dagen og kastet på stikka. Og i den potten var det mye penger, syntes vi barn. Politiet gikk tre ganger om dagen gjennom gaten, og ved den tiden var det aldri noe å se. Øverst i gaten snudde politiet seg og så nedover, bare et par barnehoder tittet frem.

Jeg må le når jeg tenker på hva Oslo kommune fant på for å holde byen ren. De malte veivesenets kjøretøyer, kjerrer, vogner og sandkasser blålige med en oransje kant rundt. Så var det en plakat foran og bak på vognene, hvor det sto: "Ser De noen kaste papir på gaten, så meld det til nærmeste politi". Jeg tror ikke de fikk noen anmeldelser, for skiltene ble fort borte.

Det var vinutsalg i enden av gaten, det var en sjømann som hadde giftet seg med en som hadde penger, og de drev utvalg. Kværner Brug var nærmeste kunde. Vi barna akte på spritkanner som var klappet sammen, det var fine akebrett. Det var ikke ualminnelig å se barn som var borte fra skolen, kjøre hest med en halmlast bak. Der var gjerne spritkanner inni. Det var jo mang en razzia der i Opplandsgaten, men de fant ingen ting. De hadde spriten nede under en lem der de hadde hestemøkka.

SKOLE OG FRITID

Vi barn gikk på søndagsskole klokken halv to. Vi hadde mange ganger dårlig samvittighet, for vi likte å gå i Østmarka, og da hendte det at vi var tidlig ute og kom forbi akkurat når søndagsskolen sluttet. Vi følte oss skamfulle fordi vi hadde sviktet. Biskop Lunde var mye i Vålerengen kirke da han bodde i bispegården i Gamlebyen. Den gikk nesten som en Beatles-melodi den sangen jeg tenker på Vi sang: "Et solskinnsbarn, et solskinnsbarn, Gud vil jeg skal være et solskinnsbarn"

Når vi skulle på skolen eller i kirken, måtte vi alltid passe på å løpe hele tiden. Hvis vi gikk, kom rampen med blikkbokser fulle av

sølevann og skvettet på våre hvite kjoler. Vi hadde sjømannskrave og lue til, men på den sto det "Kgl Norsk Marine", det var nok det som irriterte rampen mest, at vi ville være norske.

Mine fem søsken var aldri borte fra skolen. Vi var så ansvarsfulle. Guttene var speidere. De var meget på tur til Åneby og Solemskogen og kom om høsten hjem med fulle kasser med tyttebær. Jeg gikk også på arbeidsstue og strikket støvekluter til Slottet. Vi fikk 10 øre stykket, hvis jeg ikke husker feil. Min bror halvsålte alle støvlene våre. Det lå alltid lær i bløt i et fat. Til 17. mai fikk vi nye sandaler som min bror lagde. Da fikk vi også et par turnsko som vi skulle ha på oss når vi om sommeren var på Hovedøya. Vi hadde ingen å reise til, for vi hadde ikke mye brevskrivning med Sverige.

VÅR VEI MOT BEDRE KÅR

Vi var jo litt ærekjære, vi ville bodd bedre, men tidene forandret seg ikke så fort. Jeg gikk hele Strømsveien oppover til et gartneri og fikk lukearbeide, 10 øre randen. Jeg kunne tjene ca 11 kroner i uken. Jeg var også mye hos en tante på Høyenhall, måtte gå fra Etterstad og oppover frem og tilbake, og tjente 1 krone. Jeg arbeidet også som barnepasser, 5 kroner uken. Jeg hadde litt besværigheter da jeg gikk ut av skolen og oppsøkte Arbeidskontoret. De spurte hvorfor jeg het Nilsson. "Jo, jeg har svenske foreldre". De spurte om jeg var svensk eller norsk. "Du får ta med deg oppholdstillatelse neste gang. Hvis det er så at du ikke er norsk, har du ingen ting på Arbeidskontoret å gjøre". Jeg var så skuffet at jeg gikk hjem og gråt. "Nei", tenkte jeg, "jeg skal ta meg huspost". Da var det mange som ville ha meg. Jeg kom til en familie i gården ved siden av som ville ha meg med til Amerika. Jeg tjente penger til konfirmasjonsutstyr der. Mor kjøpte en brukt brudekjole til 2 kroner, den sydde vi om til den peneste konfirmasjons-kjole.

Jeg gikk på Kunst- og Håndverksskolen i Ullevålsveien om kvelden fra 6 til 8, jeg var flink til å tegne. Det ble

ingen Amerika-tur. Far hadde ambisjoner for sine barn, men vi måtte selv ta oss frem. Brødrene mine gikk på skolen om kvelden og i fullt arbeide om dagen. De ble begge murmestere. Jeg hadde den gang så lyst til å bli ekspeditrise i Oslo Samvirkelag. Der var de organiserte og fikk stor lønn, 125 kroner i måneden. Jeg kom ikke inn, siden de måtte ha middelskole de som da begynte der. Jeg var så i mange år knyttet til teaterbransjen, kjente og var meget hos Lalla Carlsen. Så giftet jeg meg, og krigen kom. Etter den begynte mitt egentlige liv. Jeg er nu pensjonist, bestemor til seks og oldemor til to. Jeg har fått det bedre enn jeg kunne ha drømt om. Jeg sier at bare en har gått på søndagsskole og åtte år på vanlig skole, så greier en seg her i livet. Jeg har hatt den store glede å ha min mor i live til hun var 87 år, men aldri sa jeg henne imot, så å umyndiggjøre oss gamle vil jeg ikke vite noe av. Da er nok de fleste ferdige med livet, hvis de blir umyndiggjort.

ANNA BRAATHEN, født 1897, savner mest av alt samholdet som hun opplevde i det gamle Vålerenga-miljøet.

Jeg bor i dag på et sykehjem som tilhører Oslo kommune, har derfor god tid til å tenke. Tanken går alltid tilbake til min barndom. Jeg er født 1897 på Vålerenga i et typisk arbeiderstrøk. Jeg synes allting var hyggeligere den gang, tross fattigdommen. Om sommeren mente jeg dagene var lengre, lysere og varmere.

Og så var alle snille mot hverandre, det var samkjensle. Det var ingen biler, men av og til kom det en ølkjører med hest og vogn, og han tok det med ro. Da løp alle vi ungene etter ham og spurte om å få sitte på. Vi fikk alltid det samme svaret, "i morra", så han fikk navnet "Morra-Kal"; det er nok mange som husker ham.

Vålerenga kirke ble bygd i 1902, men før den tid var det et stort jorde der. Dit tok mor oss med om sommeren, både sine egne og andres unger. Hun hadde da med seg en stor pakke med tykke brødsriver med smør på, en pose med farin og en flaske vann. Når vi hadde lekt en stund, fikk vi mat, og mens vi spiste, satt mor og sang. Hun var flink til å synge, det gikk mest i gamle kjærlighetsviser. Dette jordet ble kalt "Salomon" fordi han som eide det, het

Salomonsen.

Mor ble enke da hun var 33 år, med seks barn fra ett år til tretten; jeg var eldst, og som pike da fikk jeg mye å gjøre. Det var ingen trygd. Da måtte vi gå til "Elias", som han ble kalt, nærmere bestemt forsorgen. Mor ville ikke gå alene, så jeg måtte bli med. Vi syntes det var en skam, men mor hadde ingen annen utvei.

Jeg husker hun fikk 1 krone uka til hver av oss, 6 kroner uka ble det; til seg selv fikk hun ingen ting, hun skulle arbeide. Så måtte jeg passe ungene, så skolen ble det så som så med. Hver gang mor hentet penger, ble det fest. Da måtte jeg gå i butikken. Jeg fikk med 1 krone, men vi fikk mye for pengene den gangen. Hør nå på leksen mor ga meg: "for 10 øre kaffe, 19 øre godt smør, 4 øre sukkerbiter, 5 øre kokt fløte og 5 små vørterkaker"; og du så godt det smakte.

Vi savnet veldig far, han var en bra mann, og vi hadde et pent hjem. Men så begynte mor å selge unna det hun mente vi kunne unnvære. Det syntes jeg var trist, men hun trengte jo penger.

En mann som het "Vengen" (Weng), eide en masse hus der; han kom selv og hentet husleien og da hadde han med seg et blikkspann som han hadde pengene i. Vi hørte ham lang vei, fordi han raslet med spannet. Ja, han var ikke nådig hvis det var noen som ikke hadde penger. Pengene skulle ligge på bordet når han innfant seg.

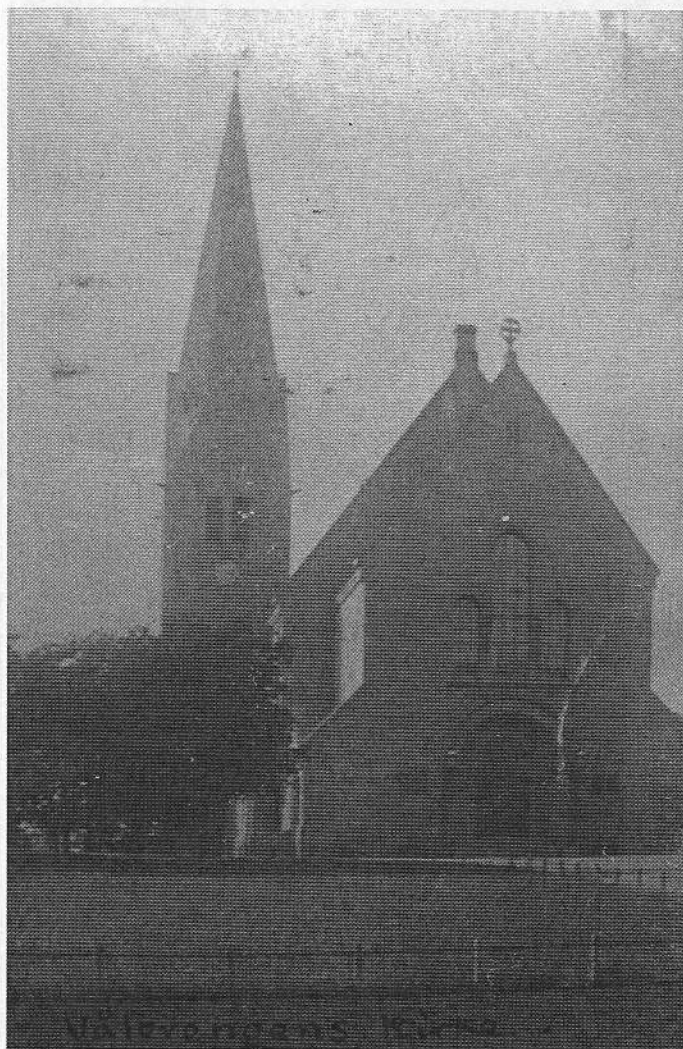
Så kom en snill mann til prestegården; det var sosialistpresten Alfred Eriksen. Ja, Alfred Eriksen var virkelig snill mot arbeiderne. Jeg ble konfirmert for ham. Det var ikke mange gudsord å høre der, det ble mest politikk. Han kom jo så langt som på "Tinget". Det var Eriksen som viet meg. Dessverre ble også jeg enke, 28 år og med flere barn; det var hardt, men det måtte gå.

I dag har jeg det godt, har aldri hatt det bedre enn etter at jeg ble pensjonist. Men samkjensle er det ikke i dag, nei; det var i min barndom det, at det var noe som het samkjensle. Vålerenga er ikke det i dag, som det var en gang.

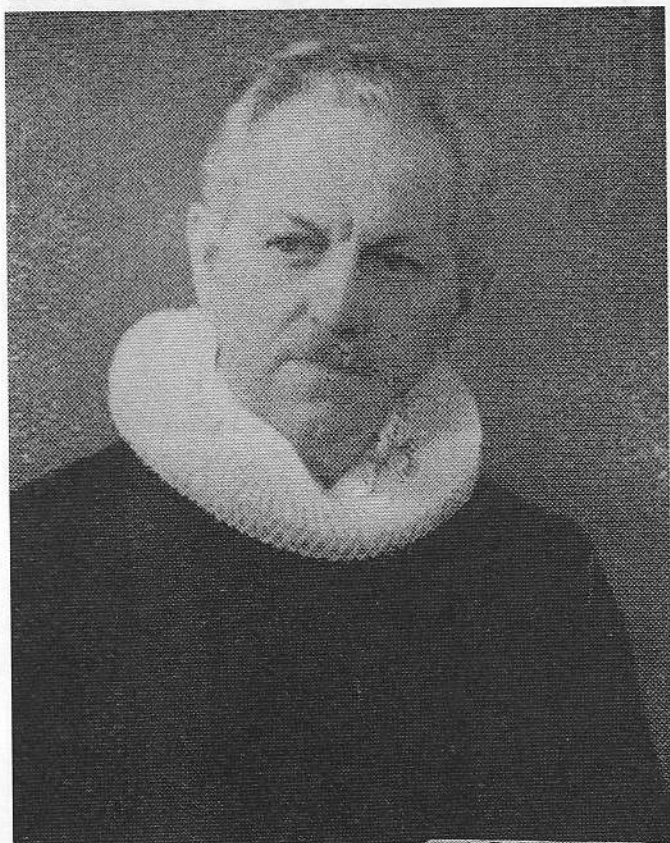
Bilde av Alfred Eriksen i hagen foran prestegården og under bilde av kirken tatt av Eriksen.

Bildene lånt av oldebarnet.

Vålerenga historier

Terje (Solberg) Hammarström

0373 VHL
Johannes Mjørud,
hjelpепrest 1908—1934,
sokneprest 1934—1951.

Sogneprest Johs Mjørud var en underlig skrue ! Han holdt jo til på Vålerenga i 50 år, og 20 av disse var han Sogneprest. Vi barn så på ham med respekt selvfølgelig, men han hadde en hobby som visstnok gjorde at kirken nesten holdt på å gå i glemmeboken. Dette gjaldt hans gamle, enten var det Citroen eller DKW, som det måtte være mye galt med eller så måtte han elske å drive med den. Det gikk rykter om at han drev med den på søndager helt til kirkeklokkene begynte å ringe, og at han tok twistdotten å tørket av seg på fingrene, puttet den innunder pretekjortelen og løp inn i kirken.

Hans datter frk. Mjørud, var forresten min klasseforstander i 1 klasse.

Ellers så var det mange originaler på Vålerenga (noen er sikkert nevnt før av andre). Jeg lurar på

om noen husker han som gikk under navnet "grammofon" for de han skravlet i et kjø, og var vel mer eller mindre beruset døgnet rundt. Og så var det Astrid. Hun var liten å tykk, og jeg husker henne som ei kjeftesmelle. Jeg gikk gjerne over gaten når hun kom, for jeg oppfattet henne som "sint". Verre var det når vi kom på samme trikk, der var det ingen retrettmuligheter.

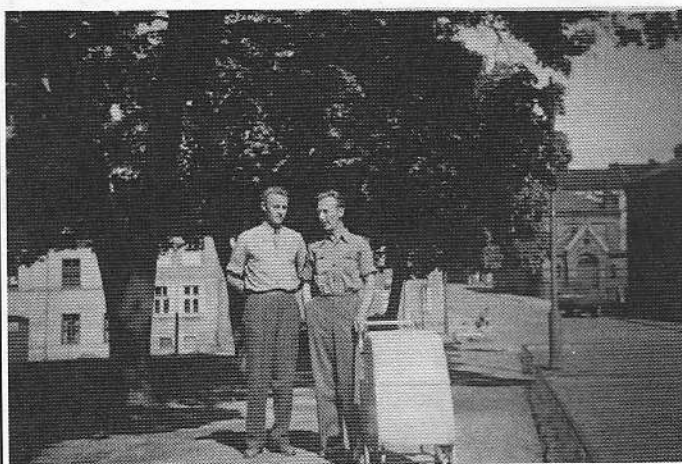
Hva som feilte henne aner jeg ikke, men det var vel et eller annet som hadde kortsluttet.

Jeg tror begge disse bodde i Sverigesgt. Men er ikke sikker.

Bortsett fra disse originalene, hadde vi Harald Johnsen, politimann med stor P, og en venn av min far. Jeg tror alle hadde respekt for Harald, og han benyttet enhver anledning til å bruke sin myndighet, noe vi alle visste og oppførte oss deretter.

Vi hadde i hvert fall respekt for øvrigheta, på godt og vondt.

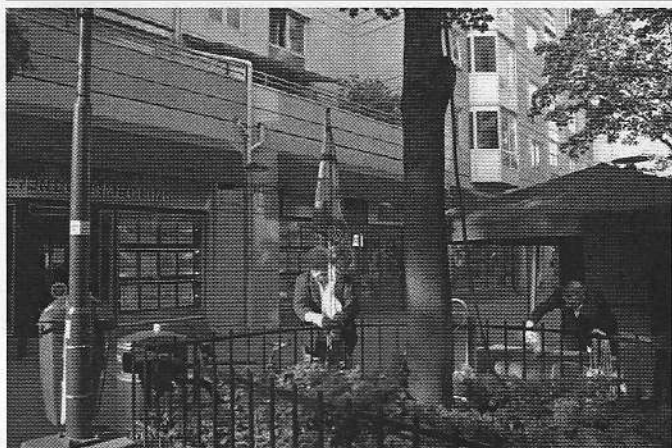
Haralds mor gikk med Aftenposten og var en veldig hyggelig dame.

Politimannen Harald Johnsen til venstre, pappa Trygve Solberg med min søster Marina i vogna. Bildet er tatt sommeren 1952. Vålerenga skole i til høyre i bakgrunnen.

Vålerenga historielag var representert på Internasjonal torgdag på Grønland 1.september og Kulturminnedag på Azylet 9. september.

Vi er den eneste foreningen som alltid markerer seg i vår bydel når det gjelder ulike arrangementer.

Rigging av vår stand.

Tidlig en lørdags morgen og vi venter på publikum

I Kathinka Guldbergs ånd og salong på Azylet.

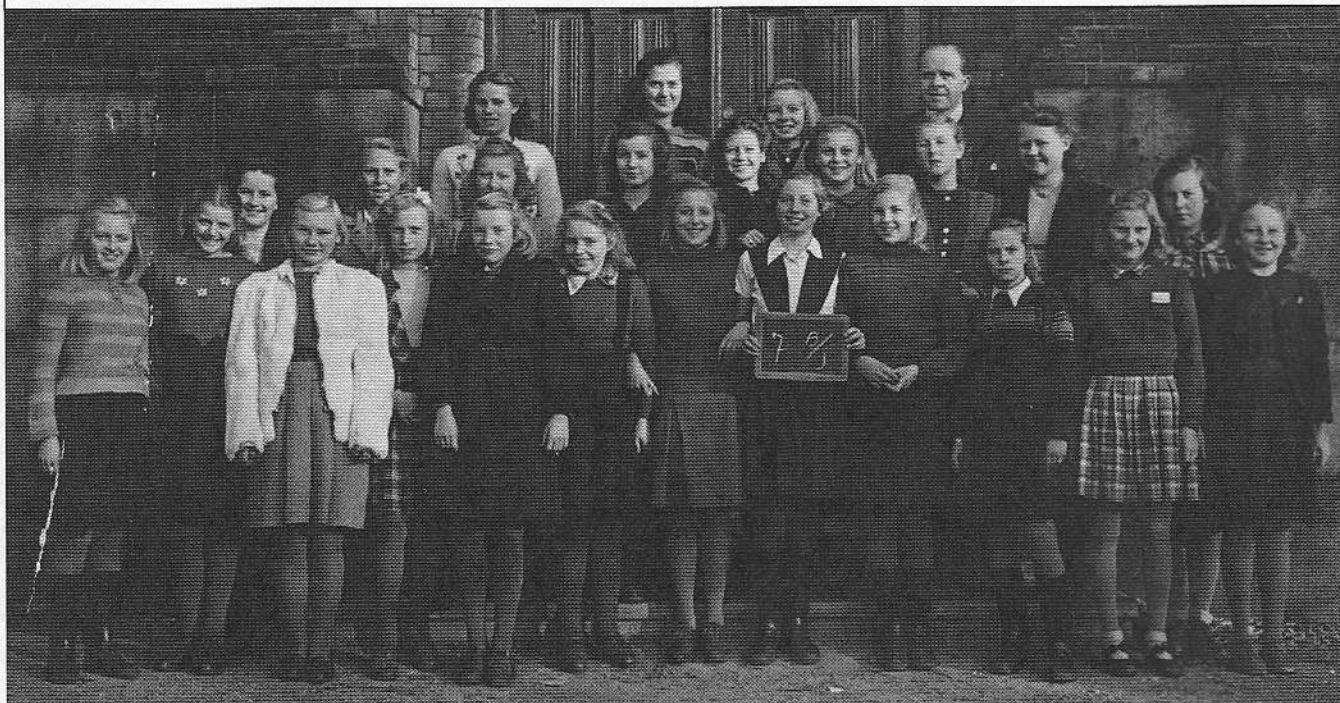

En del av historielaget markering.

FREDEN

Skrevet av Liv Hellsaa

Dette er fortsettelse av fortellingen Østkantunger som er gjengitt i Vålerenga Bydel med sjel

Liv Hellsaa er nummer 2 fra venstre.

Bildet er lånt av Liv

Elin sluttet i skolen det året. 13 år var hun og freden kom til verden.

Krigen var slutt og alle de sorte rullegardinene ble brent på bål ute i gata. Ingen skulle lenger sitte gjemt nede i vaskekjelleren når flyalarmen gikk.

Bortsett fra pappa da, som ble innelåst der når han var for full!

Fredsgleden utartet seg på mange måter og alle var ikke bare hyggelige.

En ung jente som bodde i 3. etasje var forlovet med en tysker. Hun ble slept ned alle trappene og ut på gata hvor hun ble snauklipt og barbert på hodet.

”Tyskertøs. Flyfille”!

Elin og jeg led med henne og vi visste også om en annen som skulle vært snauklipt – hun som lå med ”frontkjemperen” så mange ganger. Men vi sa ingenting, hun var tross alt vår mamma og vi ville kanskje blitt plassert på barnehjem!

Ingen dager kunne være så vanskelige og fæle å komme gjennom som mandagene. De fleste av disse dagene begynte dårlig både for store og små, unge og gamle.

Vintermandagene var verst. Tidlig om morgenen – før det var lyst – begynte ritualet hos oss.

Fyllesyk, frossen og guffen måtte jo pappa passe den tilfeldige jobben han hadde og det var som oftest på en byggeplass.

Han var murerhåndlanger. En bra men uhyre slitsom og kald jobb på den årstiden.

Han sprang opp og ned på bygget med store kasser på skulderen, det var sementblanding murerne skulle ha. Når det var særlig kaldt, ble det satt fast gamle aviser med nåler mellom trøya og skjorta. Dette for å ta av for den værste kulden de første timene og inntil han hadde fått varme i kroppen.

Men mandagene var det som regel ingen avis hos oss. Derfor måtte man snike seg ut og stjele en av naboenes som budet hadde lagt utenfor døren. Han ble ofte oppdaget av naboen som forlangte at han skulle betale for den, hvis ikke fikk han holde seg unna andres aviser!

”Neste gang henter jeg politiet, avistjuv”.

Pappa unnskyldte seg med at han skulle bare se etter noe som sto i avisen.

”Tull”, sa naboen. ”Du stjeler avisen min hver eneste mandag hvis jeg ikke passer på”:

Pappa ble sur og sint. Smelte døra så hardt igjen at det ljomet over hele gården. Deretter var det naboen som banket i gulvet.

”Er det aldri fred å få her i gården”!

Vi ble alle vekket av dette bråket de fleste mandagene.

Kaldt og kjølig var det på kjøkkenet og ofte et evig rot. Tomflasker, fulle askebegre, skitne kopper og rester av søndagsfestene – som nesten alltid endte med krangel mellom mamma og pappa. Da gjorde vi ungene oss så små og usynlige vi bare kunne slik at surheten og tretten ble overført til oss.

Vi ble gretne og leie mot hverandre vi også. Det smittet på en måte -. Når vi gikk til skolen kunne det hende at vi sparket i alt som var i veien for oss. Uvennlige og sure var vi mot alle de vi møtte underveis.

Av og til stakk jeg tidlig ut om morgenen rett etter at pappa hadde gått for derved slippe å høre på bråket og kjeftingen til mamma. Da kunne jeg stå på trikkeholdeplassen med skoleveska mi og liksom vente på trikken.

Det var også flere andre som heller ikke hadde de beste mandagsmorgenene.

Grå og loslitte sto der menn med brune eller sorte, slitte dokumentmapper som jeg visste inneholdt matpakke og flaske med kaffe. De virket ikke så glade de heller!

Det var ofte en dame jeg hilste på – der jeg sto og håpet at alle trodde jeg gikk på en skole et annet sted. Jeg ventet jo på trikken! Men denne damen lurte jeg ikke. Hun bodde i gata vår! Det var hun som var avisbudet og nå var på vei hjem etter runden sin. Hun hadde en gammel barnevogn hun kjørte avisene i.

Morgenposten eller Svarta som den ble kalt.

Hun var svart på fingerene som en feier, men blid! Hun var jo ferdig med dagens jobb mens de fleste andre var underveis til sin.

”Liv, hva gjør du ute så tidlig om morgenen?”

”Ville så gjerne ha litt frisk luft”, svarte jeg.

”Det er vel luftig nok hjemme hos dere”, sa dama og ruslet hjemover.

Jeg kunne møte henne flere mandagsmorgener og da sa hun:

”Jasså, du vil ha frisk luft i dag også?”

Etter at dette hadde skjedd noen ganger, syntes jeg det var så leit, så jeg fortsatte mot skolen. Gikk alle omveier for å dra tiden ut. Når jeg passerte Frelsesarmeen tok jeg bestandig i døra der. Ikke fordi jeg trodde den var åpen, men nærmest av gammel vane. Det var jo ofte jeg var innom der!

Tidligere hadde jeg hentet suppe der og kveld hver uke var det kaffe og kaker – særlig julekake eller vafler – og bønnemøte! Bønnemøte først, det syntes jeg tok altfor lang tid, men det var varmt og koselig der så en kunne nesten sovne av bare velbehag. Ikke helt, for tenk om det ikke ble flere vafler eller julekake igjen til meg og Elin som også ofte var med dit!

Det var flere enn oss som vanket der. Noen av lasaronene fra gatehjørnet var der også. Det var ikke for bønnemøtets skyld, men for å få litt varme i kroppen og litt kaffe.

Elin hadde begynt å jobbe på Lasør trikotasjefabrikk på Kampen.

Tidlig opp om morgenen.

En tynn, liten jentunge som sto opp alene, vasket seg i kaldt vann under springen og fikk slengt i seg en brødslike i all hast. Var hun ikke stille nok, fikk hun kjeft.

”Helvetes jentunge. Må du bråke slik! Kan du ikke ta hensyn til andre! Kom deg ut – og Gud nåde deg om du smeller med døra når du går”.

Hvem tok hensyn?

Det var ingen som tok hensyn til Elin i hvert fall.

Sjelden sto det mat til henne når hun kom hjem fra jobb, sliten og grå etter en hel dag på fabrikken.

Elin hadde fått menstruasjon og hun gikk til mamma og lurte på hvorfor, men det var ikke rare forklaringen å få.

”Når du blir stor, ja så får du det der”.

Det var det hele!

Vi satt i trappa, Elin og jeg, og snakket om menstruasjon.

”Du har ligget med gutta, hvilken gutt?”, spurte jeg.

Husket de blodige underbuksene til mamma som jeg ofte hadde vært med på å vaske. Jeg trodde at når en lå med en mann så sprakk vi og derfor blødde damene!

”Nei”, sa Elin, ”det er ikke slik, Det er noe med eggstokker, egg og livmor”.

Jeg hadde mine tvil. Egg? Tenkte mest på høne- og dueegg.

”Har du sett egget?”, spurte jeg Elin.

”Er du gæern. De er så små at de ikke syn’s”.

”Hvorfor blør en da når egget er så lite? Hvorfor

har du ondt i magen da?"

Elin kunne ikke svare så jeg var fremdeles tvilende, derfor trodde jeg fremdeles mest på at når mamma hadde gjort DET, da kom det blod. Det måtte feile Elin noe annet!

Ungdomsgjenge fra Kampen og noen Vålerengaramper møttes til dyst nederst i gata. På hvert vårt sted sto vi. Med bare et høyt gjerde mellom oss slengte vi stygge ord og småstein mot hverandre. Gerd syntes at kampen var så kjedelig at hun slengte over en flaske. Den traff en av gutta i hodet så han falt bakover og slo hodet enda mer. Blodet fløt på begge sider av gjerdet da det nå ble kastet murstein fra Kampengjengen.

Nå ble vi redde, skulle vi rømme hvert til vårt, men så kom politiet!

Hvem hadde kastet hva.

Hvem hadde kastet flasken.

Stakkars Gerd, hun måtte være med til Politikammeret på Vålerenga og bli der til en av foreldrene hentet henne.

Vi håpet at det ble pappa, for han syntes alt hørtes morsomt ut. Men dit ville han ikke – der hadde han vært mer enn nok allerede! Derfor ble det mamma som dro ned til politistasjonen.

Sint og forbannet over ungefaen gikk mamma inn på politistasjonen. Vi andre ungene sto utenfor og gruet oss på Gerds vegne. Mamma kjefte og smelte der inne så folkemengden utenfor vokste. Med et brak seilte mamma ut døra og med et ordentlig tak i Gerd hengende på slep, dro de hjem. Det ble noen ørefiker på Gerd og kjeft til oss andre, så når alt kom til alt syntes vi at det hadde slåsskjemping vært verd!

Siden ble det ikke kastet flasker eller stein over

Gerd skulle til Sverige på fetekur. Men da hun

bøyd over kjøkkenbordet og tisset i buksene, trodde jeg, da hun ba meg gå for å hente jordmora i Etterstadgata.

"Løp", sa mamma, "og si at vannet har gått".

Og jeg sprang mens jeg tenkte på det med vannet. Vannet i springen?

Hva hadde det med det å få barn?

Jordmora var hjemme så hun ble med meg, men hun løp ikke.

"Sitt her på trappa du", sa hun da hun gikk inn til mamma med kofferten sin.

Elin og Gerd satt der allerede og nå satt vi der alle tre, litt skremt for inn hylte mamma vilt. Det tok ikke lang tid før vi hørte barnegråt og litt etter kom jordmora ut og sa at vi hadde fått en ny bror!

Inne fikk vi se den nye ungen. Så liten han var der han lå i kommodeskuffen oppe på kommoden!

Mamma lå sliten og trett i senga og sa at han skulle hete Freddy. Jeg så på mamma og han som skulle hete Freddy, kjente en varm blodlukt og grøsset. Men – samtidig fikk jeg en klump i brystet og ville gråte.

Lillegutt, deilige lillegutt. Vi sto rundt ham alle sammen da Per sa: "Dere selger vel han når dere mangler penger til sprit". Per fikk seg en på kjeften.

Dagen etter reiste Per til Sverige. (oktober 1945)

Det var ikke fritt for at det var en god del misunnelse blant oss andre.

Han fikk alt, syntes jeg.

Nye knickers, omsydd etter fetter Bjørns avlagte.

Riktignok var det ikke nytt noe av det han reiste med – arvet fra andre – men nytt for Per. Mest av alt var jeg glad fordi jeg ikke skulle gå på skolen i

~~Det var ikke fritt for at det var en god del misunnelse blant oss andre.~~
hadde forsøkt å reparere

jeg ikke gjorde noe annet enn å skylle skitt ut av bleiene for deretter å vaske og koke de på svartovnen på kjøkkenet. Dessnoverheng det

Freddy hadde nå vokst seg ut av kommodeskuffen og

Hvilken form for følelser en 6 år gammel gutt hadde i brystet var ikke godt å si.

Intet smil, ei heller tårer, mens jeg storgråt da toget gikk. Lei meg fordi han reiste og for at han skulle være borte i et halvt år.

Tante Ingrid som også var med, sa:

"Ikke gråt. Det blir nok mer plass og en ny unge er det jo alt hjemme. Skulle ønske dere alle søsken fikk reise. Herregud for et styr og stell. Mamma og pappa'n din kan jo ikke ta vare på seg selv, langt mindre en haug med unger".

Tante Ingrid tok meg med på konditori.

Jeg spiste en kake som smakte av salmiakk mens tårene ble tørket bort med kåpeermet.

"Har du ikke lommeetørkle, jente?"

Jeg fikk låne tantes som det luktet herlig parfyme av. Lenge hadde jeg det lommeetørkleet ubrukt. Ok det frem og luktet på det hver gang savnet av Per gjorde vondt!

Tiden hjemme da Freddy var baby var slitsom for oss alle. Trangbodd som det var og med mamma som hadde lite melk, ble det mye koking av flasker – melkeblanding og bleieskift.

Da mamma forsto at vi klarte det hele, ja fra den dagen var Freddy liksom min. En deilig unge, men ikke ville jeg bare gå rundt med Freddy på hofta, mate og vaske ham både her og der – dag og natt – bare når jeg ikke var på skolen. Det var bror min, men likevel – ikke mitt ansvar.

Forsøkte jeg å lure meg unna fikk jeg dårlig samvittighet. Derfor var det ikke moro å være med å leke hvis jeg ikke hadde Freddy med. Om natta når Freddy skrek, brølte pappa eller mamma: "Liv, Elin, Gerd. En av dere. Få ungejævelen til å ti' still'!"

Freddy, vår deilige lillegutt laget liv og røre hjemme. Regn og dårlig vær, dårlig med bleier og klær i det hele tatt. Krigen var slutt men fremdeles var det rasjonering og lit å få kjøpt. Da bleieskift som regel falt på meg, ble det også min plikt å vaske de.

Grøss og gru!

Illeluktede skittbleier, våte og ekle. Syntes jeg ikke gjorde noe annet enn å skylle skitt ut av bleiene for deretter å vaske og koke de på svartovnen på kjøkkenet. Klessnorer heng det

over hele kjøkkenet og vi måtte dukke under og smyge oss frem under vaska så godt det lot seg gjøre.

Men rått og fuktig ble det.

Vinduet vårt var helt tildugget og fuktigheten rant nedover i striper mot vinduskarmen. Karmen var langtfra tett så på vinterstid ble det lagt en pølse av tøy for å stenge for den værste trekken.

Mamma hadde lite melk og Freddy skrek, mamma ble sint og hennes sinne gikk ut over oss. Med lånt tåteflaske ble det nå kokt melkeblanding.

Siden vi ikke hadde kjøleskap ble flasken satt i en bøtte med kaldt vann og der sto den til Freddy begynte å hyle etter mer mat.

Mang en natt ble jeg vekket av mamma som ropte:

"Elin, Liv – en av dere. Ta ungen! Skal det aldri være nattero her. Få opp farten – ta vare på bror' din!"

Trett, søvnig og frossen måtte jeg stå opp.

Fyre opp i ovnen, varme tåteflasken, ta en bleie inn på kroppen for å varme den litt før jeg byttet på Freddy. Han og jeg hadde mange kosetunder på et halvmørkt, kaldt kjøkken. Nyvasket og mett var han en liten myk, godluktede unge.

Min lillebror, Å, hvor glad jeg var i han.

Det hendte imidlertid av og til at jeg ønsket å hive han ut av vinduet, særlig når jeg satt med leksearbeide og han hylte som besatt.

Pappa hadde fått seg jobb på brygga og en dag kom han hjem med noe som het bananer. Vi hadde hørt om dette men aldri sett eller smakt det.

Du verden for en skuffelse.

Jeg trodde det skulle smake som jordbærkrem, men så var det vammelt, lite smak og en søtliggende lukt. Bananskallet var deilig å ta på – og stryke fingrene over. Bananen vokste i munnen min, den var ekkel og vanskelig å svelge. Freddy derimot storkoste seg med moset banan, og selv etter å ha blitt foret med bananer hver dag i en måned, fikk han ikke vondt i magen.

Pappa hadde med seg bananer hver dag så det ble brukt som pålegg på brødet – eller i stedet for brød, som dessert, stekt med sild, blandet i grøt og lignende. Derfor ble vi alle – unntatt Freddy – ganske fort lei bananer – men spise det måtte vi. Men fy hvor lei vi var bananer!

Likevel, et fint bytteobjekt var det. Jeg fikk byttet til meg både glansbilder og hoppetau mot bananer.

Freddy hadde nå vokst seg ut av kommodeskuffen og lå i en gammel lav barnevogn som ble trillet under spisebordet i stua – det var ingen plass andre steder.!

Høsten 1945 fylte jeg elleve år. En lang, tynn jentunge med tynne knoklete armer og ben – og nå hadde også jeg fått menstruasjon. Trodde jeg måtte ha pupper, men nå forsto jeg at det gikk an uten det bestemor på Solemskogen fortalte at brystene ville komme tidsnok og at det het bryst – ikke pupp.

Den gang var jeg barnepike for nabofrua, så jeg kjøpte bind og brukte hennes vaskekjeller når jeg vasket mine underbukser. I hele to år hadde jeg menstruasjon før mamma visste noe. Når tiden var der, hadde jeg ofte vondt i maven. Dette sa jeg til mamma som mente det gikk over – og at jeg bare var litt lat!

Om vinteren var det lite med ved. Nå ja, lite ved hadde vi som som regel, men nå var det krise, Derfor tok pappa en dag og hugget opp spisebordet, men det brenselet varte kun i to dager. Nå ble det enda vanskeligere å gjøre lekser uten bord. Når alle sengene var redd opp for natten var det heller ikke gulvplass. Det var jo helst på kveldene vi prøvet å gjøre lekser og helst når mamma var ute. Elin, Gerd og jeg forsøkte å hjelpe hverandre, men det var mye vi ikke forsto. Når mamma hørte det, ble hun sint i stedet for å hjelpe oss. Hun forsto vel heller ikke selv våre lekser, derfor delte hun ut ørefiker og sa vi måtte følge mere med på skolen.

Det var ikke så lett å følge med på skolen heller. Særlig når en gikk dit trett og sliten etter en natt med barnegråt og -stell.

Mange ganger gikk vi av gårde uten å spise. Vi snek oss stille ut etter å ha gitt Freddy melk og et tørt skift. Gud nåde oss hvis vi vekker mamma og pappa.

Særlig ille var det hvis de hadde festet kvelden før og pappa ikke hadde noe jobb å gå til. Da var morgenstemningen dyster.

Julen nærmet seg og vi fikk et julekort fra Per, skrevet av en dame som het Linnea. Per bodde i Eskilstuna – en by i Sverige. Fetter Bjørn hadde et Atlas, så Elin og jeg fikk låne det.

Hvor var Eskilstuna?

Elin og jeg lette og lette. Lenge hadde vi problemer med å finne Sverige, så det var dårlig med geografikunnskapene våre.

Der - - - der!

Vi fulgte veien på kartet til svenskegrensen videre med pekefingeren frem til Stockholm. Derfra oppover og inn i landet.

Så langt unna!

Elin og min drøm ble lagt i grus. Vi hadde fantasert at vi kunne sykle dit og besøke Per. Trodde vi kunne få låne sykkel en søndag og dra dit, være der et par timer og så sykle hjem igjen!

EPILOG

Jeg hadde så v ondt i magen at jeg nesten ikke kunne gå, men mamma freste sint:

”Slutt med klynkingen. Det går over. Se å kom deg på skolen så jeg slipper å se deg med det nitraste ansiktet. Ikke se på meg med de øynene. Det er da flere enn deg som ikke føler seg helt bra. Bare mas og klaging av deg. Forsvinn nå”.

Så ble jeg kastet ut – og til skolen var det bare å stavre seg i vei. Svetten rant og smertene var grusomme, ja så ille at jeg måtte sette meg ned på en trapp et øyeblikk. Der satt jeg smågråtende og syntes virkelig synd på meg selv.

En klassevenninne kom forbi og hun tok skolevesken min, mens hun skravlet i vei:

”Hadde jeg fått juling hjemme siden jeg gikk så krokete og så syk ut - -”

Jeg forsøkte å fortelle at jeg hadde ondt i magen og hun mente det bare var menstruasjonssmerter som kunne være ganske leie enkelte ganger. Det trodde jeg også på veien frem til skolen og klasserommet i 3. etasje.

Mellom 2. og 3. etasje fikk jeg ekstra voldsom smerteri, falt bakover – og besvimte i armene på et par gutter fra parallellklassen som kom bak meg.

Så husker jeg ikke mer.

Jeg syntes imidlertid at jeg svevet inn i en tunnel full av lysglimt – akkurat slik som det så ut på himmelen da det falt bomber over Oslo.

Da jeg kom til meg selv – lå jeg på sykehus – nylig operert for en sprukken blindtarm. Selv om jeg hadde ondt, så smilte jeg inni meg. Nå måtte vel mamma bli lei seg fordi hun ikke vill høre på meg da jeg fortalte henne at jeg følte meg så dårlig.

Kanskje hun kom på sykehuset og besøkte meg?

Ingen kom. Jo, blomster fra skolen fikk jeg!

Det var en nabofrue som hentet meg da jeg ble utskrevet. Hun hadde med noen klær og en hilsen fra mora mi’ at jeg skulle bo hos henne litt, til jeg ble bedre og igjen kunne dele madrass med Gerd og Elin på gulvet hjemme.

Men slik ble det ikke.

Så flyttet jeg til nr 7 og kunne se fra vinduet ned til nr 8 – Elin, Gerd og Freddy i barnevogna – mamma og pappa. Frua jeg bodde hos ville ikke ha noen barnetråkk hos seg, så det ble til at vi møttes i gata.

Men ingenting ble som før.

Vi søsken ble liksom generte for hverandre og jeg så meg godt om før jeg gikk ut. Så jeg mamma, snudde jeg og gikk tilbake. Jeg hadde begynt å hate mamma. Pappa følte jeg ikke hat for, derimot en følelse av forakt og likegyldighet. Jeg bodde i nr 7 et halvt år.

Det ble sommer, jeg sluttet i folkeskolen og var så heldig at jeg fikk være med nabofruas bror til Koppang.

Det kunne ikke være bedre i himmelen enn dit jeg kom!

Der hadde de all den varme og lunhet en bare kunne drømme om.

De var ikke rike på gods og gull, men rike på kjærlighet til en fremmed jentunge.

Den første natten delte jeg soveværelse med Inga og Harald. I en seng i det ene hjørnet.

Der lå jeg og hørte de hviske seg imellom.

”Jenta er tynn, lik en fugleunge med stekkede vinger”.

Jeg husker jeg smilte – jeg en fugleunge, med korte vinger - !

Jeg som bare var lange ben og armer - !

Der og da bestemte jeg meg for aldri å flytte hjem igjen.

Jeg ble boende hos Inga og Harald i 2 år. Der sto jeg også til konfirmasjon.

Deretter ordnet de det slik for meg at jeg fikk plass på et pikepensjonat i Oslo.

Der gikk jeg også på framhaldsskolen, men tilbragte alle mine ferier på Koppang.

Det er ikke mer å skrive om, bortsett fra at Elin kom etter til pikepensjonatet.

Gerd bodde hjemme til hun var 16 år, deretter flyttet hun til tante Olga i nr 1.

Freddy reiste til sjøs som 16 åring.

21 år gammel sto jeg brud, men det tok 10 år før min mann og våre 3 døtre fikk treffe mamma og pappa - - !

Som 18 åring fulgte Freddy etter Per til Sverige.

Nygaard teglverk

Fra side 1

Knut Roar

Sagflisa var en kanskje åtte meter lang og ti meter høy haug med sagflis som lå der et industribygg ligger i dag i Etterstadgatas forlengelse mot terrassebebyggelsen. Den ble brukt til brensel på teglverket. Det var et daglig møtested for barn og unge i mange år. Her viste alle lokale helter sine beste stunt med hopp og salto. Kan i grunn sammenlignes med en alpinbakke i dag hvor imponerende hopp skjer. Det viktigste var allikevel det å møte andre og bli kjent. Vel hjemme var det å stå ute og tømme klær og sko for sagflis. Sandkassestadiet varte til konfirmasjonsalderen.

Det var et langt, stort fabrikkbygning i tre med hybler for sesongarbeidere i andre etasje. Hele området mot Etterstad var prega av denne typen industri. Fram til jernholdige forekomster av blåleire var det anlagt en kabelbane med en form for smalspora jernbaneskiner. På disse gikk det ustanselig små vogner eller vagger. De ble fylt med leire fra et leirtak i skråningen opp mot Etterstadsletta ved hjelp av en merkelig kjedegravemaskin. Trekkraften var en tykk stålwire som ble heftet av og på en arm på vognene. Wiren gikk i ei sløyfe og var heftet på et stort hjul i begge utgangspunktene. Det hele virket omtrent som et skitrekk. Sporten var å hoppe på vognene og bli med et stykke. Lite ante vi at dette kunne være farlig. Men vi lærte hvordan dette virket. Jeg så ofte på produksjonen av ”murstein”. I produksjon så dette ut som en endeløs rektangulær mark som tørt ut av en eltemaskin. Denne ble kuttet i like stykker og stabla på store trillebårer. Jeg forsøkte å trille en slik, men forsto snart at dette var altfor tungt for meg. Råsteinen ble trillet ut og stablet i lange ”tørkestativ” med tak over. Der ble steinen tørket til den var klar for brenning. En prosess som krevde lang erfaring for at all steinen skulle bli brent riktig. På vinterstid var stedet i nærheten av de store ovnene en yndet plass for datidas uteliggere, og de fikk lov til å være der.

Årgang 10 nr. 3 - 2007

Et organ for
Vålerenga Historielag

Vålerenga Historielag

Hedmarksgata 2

0658 Oslo

Vålerenga Historielag på internett:

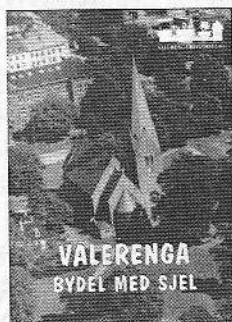
E-mail: epost@valerenga.org

hjemmeside: <http://www.valerenga.org>

Bankkonto: 0530 04 78222

"Fra Sotahjørnet til Bohemen, DVD og Historielagets flotte kalender for 2008er selvsagt å få kjøpt. Direkte hos Vålerenga Historielag.

Ny kalender for 2008

Kr 70,-

DVD kr 150,-

Møtekalenderen 2007

Møter: Høsten 2007

13 og 14/10 Fotoutstilling i menighetssalen
kl 12.00 til 16.00 begge dager.

Tirsdag 20/11 Medlemsmøte i menighetssalen
kl 19.00.

Notér tid og sted nå!

Unni og Bjørn Granlund
Vålerenggt. 56
0658 Oslo

Leder: Even Haugseth
Nestleder: Knut Roar Westbye
Kasserer: Bjørn Granlund
Sekretær: Bjørg Staal
Styremedlem: Bjørn Arild Gjerdalen
Varamedlem: Unni Granlund
Varamedlem: Grete Mosbakk
Varamedlem: Grethe Sandmoen

Arbeidsgrupper i historielaget:

Utgivelse av bildekalender:

Kontakt: Even Haugseth tlf. 22 57 01 66

Fotogruppe – fotografering, innsamling og
avfotografering av bilder:

Kontakt: Bjørn Granlund tlf. 22 68 34 05

Idrettsgruppe – om bydelens idrettsmiljø

Kontakt: Bjørn Arild Gjerdalen tlf 90 91 92 50

Intervjugruppe – intervju interessante mennesker

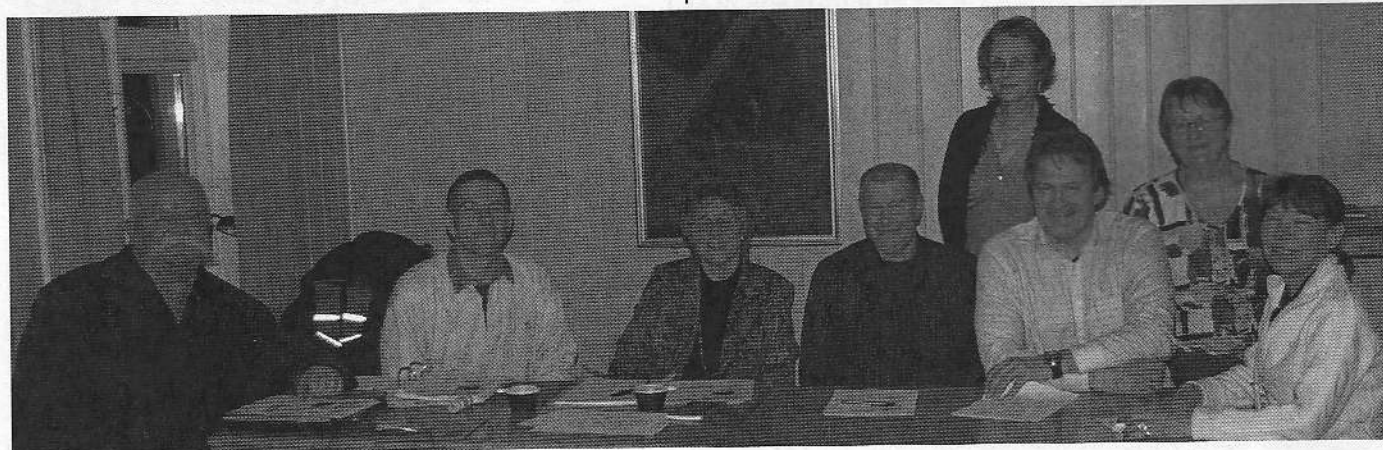
Kontakt: Bjørg Staal tlf. 22 61 40 33

Medlemsavisa vår

Kontakt: Knut Roar Westbye tlf 22174884, mob 90831966

Epost: kroarb@online.no

Styret 2007

Knut Roar

Even

Bjørg

Bjørn G

Grethe S

Grete M

Bjørn Arild

Unni